

SINIF: 5

ÖĞRENME ALANI: SİYER

ÜNİTE: 1

MATERYAL TÜRÜ: HİKAYE

**5.
SINIF**
MATERYALLERİ

SEVGİLİYE VEDA

Mayıs ayının son günleriydi. Ilık ılık esen bahar meltemi, bir ayrılık haberi yaşıyor gibiydi. Sevgili peygamberimiz altmış üç yaşındaydı. O günlerde sık sık ölümden bahsediyor, yanındakilere bir gün kendisinin de öleceğini hatırlatıyordu. Onu sevenleri bu gerçeğe alıştırmaya çalışıyordu.

Haziran ayının sekizine doğru iyiden iyiye ağırlaşmıştı. Ateşler içinde yatıyordu. Artık mescide gidemiyordu. Namazı kıldırması için Hz. Ebu Bekir'i görevlendirmişti.

Günlerden Pazartesiydi. Biricik Peygamberimizin başı çok ağrıyordu. Tüm ailesi yanındaydı. Eşi Hz. Ayşe'nin kucağında yatıyordu. O anda bile peygamberlik görevini yerine getiriyordu. Yanına gelenlere :“Kölelerinize iyi davranınız! Namazda dikkatli ve devamlı olunuz.” diyordu.

Dilinde sürekli Allah'ın adı vardı. Artık dünyadan yüz çevirmiş Rabbine kavuşmak ister gibiydi. Mübarek eli, eşi Hz. Ayşe'nin elinde ,“Gerçek en yüce dost Allah'tır.” diye tekrarlıyordu.

Evrenin hürmetine yaratıldığı Sevgili, artık göç ediyordu. Sonsuza gidecekti.

Kızı Hz. Fatma gözyaşları içindeydi. Sevgili Peygamberimiz onu teselli ediyordu: “Ağlama kızım! Ağlama! Bugünden sonra baban acı çekmeyecektir. Ağlama! Biz Allah'ın kullarıyız. Ondan geldik. Yine ona döneceğiz.”

Yanında duran su kanına elini daldırdı. Yüzünü serinletti. Dudaklarında hep aynı sözler vardı: “Lailaheillallah!” Güzel gözlerini çok uzaklara dikmişti; “Gerçek en yüce dost Allah'tır” diye tekrarlardı ve Rabbine kavuşmak üzere dünyadan ayrıldı. Sevgili Peygamberimiz, artık cennete uçmuştu.

Altmış üç yıllık ömrü, hep barış ve kardeşlik yayarak geçirmişti. Yerin göğün bu en seçilmiş insanı, peygamberlik görevini ey iyi şekilde yapmıştı. Şimdi Rabbinin yanındaydı.

SINIF: 5

ÖĞRENME ALANI: SİYER

ÜNİTE: 1

MATERYAL TÜRÜ: HİKAYE

**5.
SINIF**
MATERYALLERİ

SAĞ ELİME GÜNEŞ'İ SOL ELİME AY'I VERSELER

Güzel Peygamberimizin tek isteği, insanların yolu bulmasıydı. Bunun için her zorluğa katlanıyordu. Yüce Allah'tan gelen emirleri korkusuzca insanlara bildiriyordu. Kim ne derse desin, bundan asla çekinmiyordu.

Putlara ibadet edenlerse bıkmadan usanmadan onunla uğraşıyorlardı. İşleri güçleri onu üzme ve peygamberlik görevinden vazgeçirmeye çalışmaktı. Peş peşe hain planlar kuruyorlardı.

O günlerde akrabaları arasında olan, onu koruyan bir tek kişi vardı. O da yanında büyüdüğü, çok sevdiği amcası Ebu Talip'ti. Ebu Talip, halk arasında sevilen ve sayılan birisiydi. Peygamberimizin bu kadar korkusuz davranması ona inanmayanları kızdırmıştı. Onunla baş edemeyeceklerini anlamışlardı. Hep birlikte toplanıp Ebu Talip'e gittiler. Yeğenini ona şikâyet ettiler: "Ebu Talip! Sen bizim büyüğümüzsün. Yeğenin putlarımızı reddediyor. Onlara ibadet emenin yanlış olduğunu söylüyor. Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu iddia ediyor. Biz bütün bunları kabul etmiyoruz. Ya onu bu işten vazgeçirirsin ya da biz onunla ölene dek savaşıyoruz!" dediler.

Ebu Talip yeğenini çok seviyordu. Ona bir zarar gelmesinden çok korkuyordu. Gözü gibi sevdiği yeğenini yanına çağırdı ve ona şöyle dedi: "Muhammed! Mekke halkı bana gelerek senin durumunu bildirdi. Ne olursa olsun bana ve kendine acı! Söylediğin sözlerden vazgeç."

Sevgili Peygamberimiz, amcasının bu sözlerine çok üzüldü. Amcası bugüne dek acı tatlı her gününde yanında olmuş, onu gözü gibi sevip korumuştur. Şimdi kendisine neler söylüyordu böyle! Allah'ın ona verdiği bu büyük görevi nasıl terk ederdi?! Bu imkânsızdı. Kendisini koruyacak tek varlığın yüce Allah olduğunu biliyordu. Amcasına şöyle dedi: "Amca! Şunu bil ki, güneşi sağ elime, ayı sol elime verseler, yine de bundan vazgeçmem. Ben bu uğurda canımı dahi veririm!"

Peygamberimizin güzel gözlerinden yaşlar akıyordu. Amcası onu böyle görünce dayanamadı ve kucakladı: "Yeğenim" dedi; işine devam et. İsteddiğini yap. Vallahi, seni asla onlara teslim etmem!"

Ebu Talip, onu ömür boyu koruyacağına dair, yeğenine söz verdi. Biricik yeğenini rahatlattı. Ona kol kanat gerdi. Ve o günden sonra onu hiç üzmedi.